

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ο ΣΑΡΛΩ ΠΑΛΗΑΤΣΟΣ!

Γ'Ανέκδοτοι αναμνήσεις του Τσάρλι Τσάπλιν από την πρώτη περίοδο της ζωής του στην 'Αμερική, όταν ακόμη ήταν ένας άσημος παληάτσος σ' έναν άγγλικό επιθεωρησιακό θίασο.

ΟΤΑΝ πάτησε το πόδι μου για πρώτη φορά στην 'Αμερική, δέν συλλογιζόμουν τίποτε άλλο παρά πώς θά κατάφερνα νά γίνω ένα μεγάλο «άστέρι» του μιούζικ - χάλ για νά κερδίζω πολλά και νά εξασφαλίσω έτσι μιὰ άνετη ζωή στη μητέρα μου.

Εκείνη την εποχή δέν συλλογιζόμουν τις γυναίκες και τόν έρωτα. Δέν είχα αγαπήσει ποτέ μου! "Ήμουν ένας άσημος παληάτσος πού είχε πολλές φιλοδοξίες κι' ένα όνειρο: νά κάνη εύτυχισημένη τη μητέρα του.

Είχαμε περάσει κ' οί δυό τραγικά χρόνια. 'Η μητέρα μου μάλιστα, μιὰ εποχή, είχε μισοτρελλαθή από τη φτώχεια και την απόγνωση.

"Όλα αυτά λοιπόν συλλογιζόμουν όταν αποβιβάσθηκα στην 'Αμερική.

Εκεί, ή πρώτη πόλις πού επισκεφθήκαμε, οί συνάδελφοί μου κι' εγώ, ό θίασος δηλαδή του Φρέντ Καρνό, ήταν ή Φιλαδέλφεια.

Εμείναμε εκεί πέρα έναν δλόκληρο μήνα. Δυό εβδομάδες στο «Πάρκ Θήατερ» και δυό άλλες στο «Νίζων».

"Επειτα, έπήγαμε στο Σικάγο. 'Από την πόλι αυτή έχω τρεις ζωηρές αναμνήσεις. 'Η πρώτη από αυτές είνε ή κωμικοτραγικές έκστρατείες μου κατά τών ποντικών του ξενοδοχείου μας. Κάθε τόσο ξυπνούσα και πεταγόμουν από τό κρεβάτι για νά κυνηγήσω ένα μεγάλο ποντικό πού ροκάνιζε τά παπούτσια μου. Κι' αυτή ή ιστορία κρατούσε όλη την νύχτα, γιατί οί ποντικοί ύστερ' από λίγο με περιφρονούσαν και ξαναγύριζαν πιό θρασείς και πιό άχόρταγοι. 'Εννοείται, τό ξενοδοχείο μας δέν ήταν πρώτης τάξεως. Είμαστε φτωχοί ήθοποιοί κι' έπρεπε νά κάνουμε και λίγη οικονομία. 'Η δευτέρα ανάμνησίς μου από τό Σικάγο είνε πολύ λιγώτερο διασκεδαστική. "Όπως τώρα, έτσι και τότε ή πόλις ήταν γεμάτη από γκάγκστερς. Τό θράδυ λοιπόν πού γυρίζαμε στο ξενοδοχείο, περπατούσαμε με προφύλαξι στη μέση του δρόμου, έτοιμοι πάντα νά τό βάλουμε στα πόδια, μόλις έβγαίνε κάποιος από τη σκιά τών τοίχων. Τέλος ή τρίτη μου ανάμνησις, είνε ένα «μάτς» μπόξ πού είχα με τόν "Αλμπερτ "Αουστιν.

"Ο "Αουστιν με πείραζε πάντα γιατί ήταν όπως έλεγε, πιό δυνατός από μένα. "Ενα θράδυ λοιπόν πού με είχε σκάσει με τις ειρωνείες του, έβγαλα με θυμό τό σακκάκι μου κι' ανασκουμπώθηκα. Τό ίδιο έκανε γελώντας κι' ό συνάδελφός μου. Μά μόλις άρχισε ή πυγμαχική συνάντησις, εγώ, αντί νά μεταχειρίζομαι τις γροθίες μου, έφερνα βόλτες γύρω του σαν πετεινός, τόν γαργαλούσα στα πλευρά, του έθαζα τρικλοποδιές, τόν έπιανα από τη μύτη, τόσο κωμικά, ώστε όλος ό θίασος πού παρακολούθησε τό «μάτς» αναστάτωνα τόν κόσμο με τά ξεφωνητά και τά γέλια.

"Αξαφνα, χωρίς νά τό περιμένη κανείς, ή πόρτα του δωματίου μου άνοιξε και παρουσιάσθηκε έξυλλος ό ξενοδόχος, κρατώντας στα χέρια του ένα τεράστιο πιστόλι.

—Σατανάδες! φώναξε! Θά πάψετε ή θά σās σκοτώσω όλους!..

—Δρόμο, παιδιά!... σφύριξα εγώ στους συντρόφους μου και πήδηξα πρώτος από τό παράθυρο. Οί άλλοι, πανικόβλητοι με άκολουθήσαν άμέσως κι' έτσι εκείνοι τη νύχτα, κοιμηθήκαμε κάτω από τ' άστρα, γιατί κανείς δέν έτολμούσε νά ξαναπεράση μπροστά από τόν, έξαγριωμένο ξενοδόχο μας.

"Από τό Σικάγο έπειτα ξεκινήσαμε για μιὰ μεγάλη «τουρνέ» σ' όλες τις πολιτείες, και μιὰ ώραία ημέρα βρεθήκαμε ανάμεσα στα Κάου-μπόυς του Φάρ-Ουέστ.

"Εκείνη την εποχή, τό 1911, πού πήγαμε στη Μοντάνα, τά Κάου - μπόυς ήσαν σωστοί άγριάνθρωποι, περήφανοι για τη θρυλική τόλμη τους και τις παλληκαριές τους. "Όταν έρχόντουσαν στην πόλι από τό «ράντσο» τους, είχαν τις τσέπες τους γεμάτες χρυσάφι, μεθοκοπούσαν σ' όλα τά μπάρ κι' άλληλοσκοτώνόντουσαν για νά διασκεδάσουν!

Τά Κάου-μπόυς λοιπόν τά είδα για πρώτη φορά μ' ένα δραματικό τρόπο πού θά μου μείνη άξέχαστος. Ήταν ένα Σαββάτο-θραδο, στη μικρή πόλι Μπίλλινγκς. Είχα πάει με τούς φίλους μου στο καλύτερο μπάρ, πού άστραφτε δλόκληρο από τούς καθρέφτες και τά κρύσταλλα. Τό μπάρ ήταν γεμάτο από κόσμο,

πού μεθοκοπούσε μέσα σε μιὰ θαρεία αποπνικτική άτμοσφαιρα.

Μόλις όμως καθήσαμε σε μιὰ γωνιά, άκούσαμε άπ' έξω ποδοβολητό αλόγων και δυνατές θλαστήμιες, σαν νά είχε φτάσει καμμιά συμμορία ληστών.

Οί θαμώνες του μπάρ σώπασαν άμέσως κι' όλοι γύρισαν τό κεφάλι προς την πόρτα.

—Προσοχή! φώναξε τότε κάποιος. "Εφτασαν τά Κάου-μπόυς!.. Τό νου σας στις σφαίρες!..

"Αμέσως κατόπιν είδαμε νά μπαίνει μέσα στο μπάρ ένας αβαλλάρης, μ' ένα λιγνό άλογο της πάμπας, κατασκόνιστο και γεμάτο άφρούς. Δέν θά μπορέσω ποτέ νά ξεχάσω αυτόν τόν «παλληκαρά» με τό ήλιοψημένο πρόσωπό του, τό ήχηρό γέλιο του, τό πλατύγυρο καπέλλο πού τό φορούσε στραβά στο κεφάλι και τό μεγάλο κόκκινο μαντήλι, πού είχε τηλιγμένο γύρω στο λαιμό. Τό Κάου-μπόυς αυτό ανασηκώθηκε στους αναβατήρες, μάς χαιρέτησε όλους ειρωνικά και ύστερα τράβηξε τά πιστόλια του και βγάζοντας ένα παράξενο ούρλιασμα χαράς, έκανε θρύψαλα με τις σφαίρες του έξη μποτίλλιες ούϊσκου πού ήσαν άραδαμένες πίσω από τόν πάγκο.

—Νά τις θάλης στο λογαριασμό! φώναξε ύστερα στον μπάρμαν και ξεπέζεψε.

Σε λίγο ώρμησαν κι' άλλα Κάου-μπόυς μέσα στο μπάρ κι' από εκείνη τη στιγμή δέν άκουγε κανείς τίποτε άλλο παρά πιστολιές και θλαστήμιες. Μιά από τις σφαίρες αυτές πού διασταυρώνόντουσαν στον άέρα τρύπησε τό καπέλλο μου. Μά εύτυχώς, δέν τό φορούσα στο κεφάλι. Τό είχα κρεμασμένο, από επάνω, στην κρεμάστρα..

Μιά παρόμοια περιπέτεια είχαμε άργότερα και στο «Μπάρ της Μύτης του Σκύλου» στη Μοντάνα. "Ετσι κι' εκεί πέρα, ένα θράδυ τό μπάρ γέμισε ξαφνικά από Κάου-μπόυς. Σε λίγο όμως, αυτή τη φορά, τά πράγματα πήραν άσκημο δρόμο. Δυό Κάου-μπόυς μάλλωσαν για τά ώμορφα μάτια της κόρης του μπάρμαν και κυλίσθησαν καταγής μουγκρίζοντας σαν θηρία πού ήθελαν νά κατασπαράξουν τό ένα τ' άλλο.

"Εγώ τότε μπροστά σ' αυτό τό θέαμα, δέν κρατήθηκα κι' ώρμησα σαν τρελλός νά τούς ξεχωρίσω. Μά την ίδια στιγμή, ένα από τά Κάου-μπόυς μου έδωσε μιὰ γροθιά στο πρόσωπο, πού με ξάπλωσε στο πάτωμα, φωνάζοντας άγρια για ν' άκούσουν κ' οί άλλοι.

—"Αφησε πρώτα νά δυϊμε ποιός θά ξεμπερδέψη τόν άλλο κ' ύστερα τούς χωρίζου-

Ο Σαρλώ

με!..

Κι' ό καυγās, όπως καταλαβαίνετε, δέν πήρε τέλος παρεμόναχα με τόν φόνο του ενός από τούς αντιπάλους.

"Ετσι γνώρισα τά Κάου-μπόυς κι' όμολογώ ότι διетήρησα για αυτά ένα είδος θαυμασμού ανάμικτου με τρόμο..

"Εκείνη την εποχή δέν κερδίζαμε πολλά λεφτά, μά γνωρίζαμε τόν κόσμο κι' αποκτούσαμε την πείρα της ζωής.

Κι' έτσι, άργότερα, όταν μπόρεσα νά φέρω στην 'Αμερική την αγαπημένη μου μητέρα, ήξερα πώς τίποτε δέν άξιζε περισσότερο από ένα ήσυχο σπίτι, και τη στοργή της πού με βοήθησε νά γίνω ό,τι είμαι σήμερα.

Πολλές φορές είχα απογοητευθή, πολλές φορές είχα πάρει τόν στραβό δρόμο πού θά μ' έφερνε στην καταστροφή, μά πάντα ή άγρυπνη φροντίδα της μητέρας μου μ' έσωζε από την άποτυχία. Της χρωστώ πολλές φορές τη ζωή μου. Κι' ό,τι έχω σήμερα, τά κέρδισα για αυτήν. Μά δέν ζη πειά. 'Ο θάνατός της ήταν για μένα μιὰ ανεπανόρθωτη καταστροφή. Μου έλειψε ή στοργή της και τό κενό πού άφησε μέσα στην ψυχή μου, δέν μπόρεσε νά με κάνη νά τό ξεχάσω ή άγάπη καμμιάς άλλης γυναίκας.

ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ